

Η ΚΥΡΙΑΚΗ

1915

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

25
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ
ΑΡΙΘ. 10

Ε. Χαλκιάς

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΑΘΛΗΝ ΧΑΙΣΤΙΝΙΚΣ

Η Κα Μπρούς σήκωσε τα μάτια της από την εργασία της και κούταξε τόγυλό της 'αασημένην, με κώποιο πόνο καθώς κ'...

πώς θύ σκοτωθώ; — Ράλφ, δέν έχεις καρδιά. Θεέ μου; Θεέ μου! άνέκραξεν ή μητέρα μ' άπι...

στρατιώτης Μή με ανακρίσεις να λαώ άλλα μέτρα. Ο Ράλφ εκύτταξε τον πατέρα του κ...

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον 'Ελληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον την ζωήν ενός 'Ελληνος στην 'Αμερική).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΣΤΟ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ ΔΥΣΙΟΝ

Ηταν στη Νάιν Γόρκη, εις το έσπερινόν δημόσιον Λύκειον, στο μάθημα της αγγλικής φιλοσοφίας και ο καθηγητής προ...

θησαν για να φύγουν ένας κλητήρ του σχολείου μπήκε μέσα και τον παρεκάλεσε να πάη εις το γραφείον, που τον ζητούσαν...

δίδε προς το σταθμό του υπαρχείου, γίνονταν με συγκίνησι τρέφομε τον καθηγητήν του που μεταχειρίζονταν τους μαθητές ως ίσους...

Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

(Με καταπληκτικά περιπέτειες του άπαρμιέλου και έπισκοπού αρχιεπισκόπου της Αυστραλίας.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Η επίσκεψις του έπισκόπου Μέθουεν στη Μύλμπερα

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο άποικισμός Μέθουεν ήταν χωμένος στην άκρη του κόσμου. Δι κωνονικαι τον θιναι ήσαν χαλαρωμένοι, επειδή το ήφα εν φύλον έλαμπεν εκεί διά της άπουσίας του και οι νέοι, που είχαν εκλέξει το μέρος εκείνοως διακονήν της προεδίδου αντιστρατιωτικού καταυλισμού. Η φήμη δε του τόπου εκείνου ήταν τοιαύτη, ώστε δυο έπισκοπος Μέθουεν έθεώρησε καθήκον του να περάση και από εκεί κατά την περιείξιαν του, οίθαυμασταί του το έθεώρσαν ως τρέλλαν, οι δέεχθαι του ως τριών έτην.

Μπορείτε λοιπόν εύχολως να φαντασθήτε την ύποδοχήν, που του έκαμε ο ιδιοκτήτης του κτήματος, μόλις ήρθε ότι ήρθε ο έπισκοπος συνοδευόμενος από τον υφην μοιέα του.

Ο ιδιοκτήτης αυτός άνωμάτετο Κάρμικλέλ και ήτο φοβερά μωρη και ήγούρε νυχθίνες τα ματουριάλια, τα όποια έαυ κής έχανε.

— Δέν έχουμε παρή να διοργανώσουμε γορμιά έκδρομής την Κυριακή που θα μάς έβη, ο παπής, είπεν ο έπιστάτης. Έισιδεν θα βρή κανέναν έδω και θα μείνη και είλές ήσυχος.

— Η να μην πάμε καθόλου στη λειτουργία.

— Ά, ναι, αυτό είνε το καλλίτερο. Εδ κήνωμεν άποχή είπεν ο έπίστος.

Ο τελευταίος ούτος κατήγειτο από την Βικτωριάν και είχε μουστάκι σαν άγκύσφι, τον έλεγαν δε «Σμάστ». Ο λογιστής έγανε τον λόγιον και μέλιετα είχε φινίσει και ένα ποίημα, το όποιον είχε άφισρώσει στο συνάδελφόν του τον έπιστάτη. Εδ εκ τούτου τον είχαν έπωνομάσει «Τσώστ» ο όποιος, ως γνωστόν, είνε υνομαστός «Αγίος ποιητής».

— Είπαθε και οι δυο της άνόητοι, έφώνησε θυμωμένος ο Καρμικλέλ, ο όποιος εν καιρία έζητούσε να παραφερθή. «Αν ελόν ο τραγόπαπας, πρέπει να τον κάμωμε με το μύ του έλθη πιά στον να ξαναπειθήν έδω πέρα».

Το πρώι έπρόκειτο να έλθι ο έπισκοπος προετρυμάσθη να τους ύπολεχθή. Είχαν διαλέξει τη θεράντα του ιδιοκτητού ως το καταλληλότερο μέρος να γίνη η λειτουργία, και άγνάντευαν να ίδούν τους μουσταρούς. Σε λίγο διέκριναν από μακρυά τους κισθαλάργηδες, οι όποιοι όταν έρθασαν και έπέλεσαν πρό της θύρας ο Καρμικλέλ έπεισε να τους σφίξη το χερι.

Αποσαντους έργάτας στη δουλειά των, ήγισε να χτυπή, ενώ δε όλοι ήσαν συγκεντρωμένοι στη θεράντα και έπερίμεναν να έβη ο έπισκοπος διά την λειτουργίαν. ο κισαν απέξω να χτυπών η μύτες του

έπισκόπου και το έλαφρό θυμα του γυροματέως του.

— Σηκωθήτε άπάνω, ζωηρία, έφώναξε Καρμικλέλ.

Την ίδια όμως στιγμή μία θρονούτης ενή ήκούσθη.

— Καθίστε κάτω!

Ήταν ο γραμματέας, ο όποιος έμπαινε ανεήνη τη στιγμήν με τον έπισκοπο.

— Σήμερα το πρωί μάς συνέδη κάποιον αστύγημα, όταν έρχομασε, μάς έπισσαν λιστί και ο έπισκοπος, από την κακοματηγήρησι των ληστών εύρίσκαται σε τέτοια συγκίνηση, που χρειάζεται λίγη δύουπεισι.

Η Και σ' τί έκανες σ' όλο αυτό το άστυγημα;

— Εγώ είμαι πος του έπειτέθηκα, άπήνησαν ο άστοκαλούμενο, γραμματέας και όνομάζομαι Στιγγαρής!

Επωφελοόμενος της γενικής καταπλήξιος έβγαλε ένα περίστροφο, το ίδιο δε έκαμε και ο έπισκοπος που ήταν ο σύντροφος του Στιγγαρή Χάου και άνάγκασαν όλον τον κόσμο, που ήτο μαζεμένος στη θεράντα στήλωση τα χερια του. Μόνο ο Καρμικλέλ έμεινε ανιητος, ορίπτων βλέμματα περιφρονήσεως προς τον ληστή.

— Όσοι δέν θέλετε, του λέγει ο Στιγγαρής, να σηκώσετε τα χερια σας, Κολέ αν κινηθήτε όμως από τη θέση σας σάς πετώ τα μεγαλύτερον άερα.

— Επί τέλους, κάνει ο Καρμικλέλ με κυρασμένο ύφος τί θέλετε να κάμειτε. Τελώνετε γρήγορα. Δέν πιστεύω να εκάμοτε όλη αυτή την άνόητη φάρσα και το όσημα μασκάρωμα για να μάς κούραστε!

— Θέλω λέγει ο Στιγγαρής να σηκωθή ένας επάνω και να με έδηγήση εις το μέρος που μπορώ ναγοράσω μερικάς προμηθείας. Έναν μορφομένον άνθρωπο όμως θέλω.

— Και δέν μου λέτε τί είματα τον έπισκοπο; Τον σκοτώσατε;

— Ο Στιγγαρής ούδέποτε θα διαπρατε νόνο, φίλε κύριε. Πολύ δε όλιγώτερον να μπορούσε να σηκώση το χερι του κατά τον άγιον προσώπου του έπισκόπου σας Μένον ίδου τί εκάμαμε. Γού πήραμε τα όληα γιατί είχαν πολύ καλλίτερα και έπειδή έκανε πολύ κάμα το έγαλα τα ρούχα και τα φόρεσα σ' αυτόν έδω τον κατεγήρη φίλο μου, ο όποιος πρέπει να όμολογήσετε δέν παίζε άσχημα το ρόλο του δεσότη, έπειτα πήρα εγώ τα ρούχα του γραμματέως του, θέσαμε και των δυο τα μάτια και έσπεύσαμε να σάς έπισκεφώμεν και να παρακαλώμεν θερμότατα όπως μάς δείξετε αλωθεί που έχετε το χρηματοκιβώ

τιεν σας. Μίαν μικρόν έπίσκεψιν εις αυτό από ό,τι πρέπει και θά σάς αποχαιρετίσωμεν εύχόμενοι εις υμάς εύτυχίαν και μακροβιότητα. Πριν φύγωμεν, εννοείται, θα σάς πούμε, που πλανάται ο δεσποτης με τον γραμματέα του, με δεμένα τα μάτια, εν πλουτοι και φορούντες μόνον ά νυχτικά του.

Όλοι κοιτάχθησαν τρομασμένοι, αλλά την ίδια στιγμή συνέδη κάτι που γέμισε όλους κατάπληξιν. Ένας ρωμαλέος άνθρωπος χωρίς να έπισύρη την προσοχήν είχε σβή πίσω από τον κόσμο κρυφά και στες τελευταίες λέξεις του ληστού, ώρμησε εμπρος, η Τράπεζα ενώπιον της οποίας θα έψάλλετο η λειτουργία άνετρόπη και ο Στιγγαρής και ο σύντροφός του εύρήσαν χάμα δυο τρεις πυροβολισμοί έπεσαν, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

— Βοηθήτε όλοι, έδρυχθή ο ξένος.

Ο ρωμαλέος άνθρωπος ήταν ο έπισκοπος Μέθουεν, με το νυχτικό του μόνο πάνω του και γορνά να πόδια που ήταν ματωμένα από το δρόμο.

Όλοι έδοθήσαν και μετ' όλίγας στιγμάς οι δυο λησται ήσαν δεμένοι. Τους μετέφερον σε μία καλύβη και έθεσαν με φρουρά από άποίκους να τους φυλάνη, συγχρονως δε είδοποίησαν, στείλαντες έναν έφιππονάγηνελισφόρον, τον πλησιέστερον αστυνομικόν σταθμόν.

Ο έπισκοπος Μέθουεν, αφού ήπρεπισώτα ρούχά του, έβγαλε την λειτουργίαν και μετ' μίαν ώραν ήπυσε μαζί με τον γραμματέα του, πο έβγχε φθάσει τραδύτερον και αν χάρει. Ο Καρμικλέλ καθισμένος στη θεράντα παρακολουθούσε σιωπηλός με μάτια θαυμασμού τον έπισκοπον που άκουμα κινέτο και σε λιγάκι όταν έσηφρανίσθητο δρόμο έστράφη προς τον λογιστήν και τον κανει.

— Περιέργο, φίλε μου

— Τί πράγμα;

— Αυτός ο άνθρωπος, αυτός ο παπής μοι θυμισε την πατρίδα την Αγγλία και τα παλιά μου χρόνια. Πριν φύγη είχαμε σιωμιλήσει λιγάκι μαζί. Μια θάσις, φίλε μου σ' αυτή την έρημιά. Ένας τέτοιας μαν τέλειος.

Εσηκώθη και μπήκε μέσα σιωπηλός σε να θυμήθηκε τα παλιά του νοιτητικά, άθλητικά χρόνια με την εντύπωση από το κατόρθωμα του έπισκόπου ζωηράν στο μυαλό του.

(Έπεται συνέχεια)